

No. 12. }

December 1883.

{ 9de Aargang.

Julesang.

Mel. Deilig er den Himmel blaa.

Are være dig, o Gud!
 Tak for Julens glade Gud!
 Tak, at der er Fred paa Jorden!
 Jesus er min Broder vorden,
 Og du elsker mig i ham.

Syng, min Sjæl, vær barneglad,
 Syng, som Himlens Engle load,
 Da for fattig Hyrdestare
 Herren lod dem aabenbare
 Julens store Gædesbud!

O, hvad Julegave skjøn
 Gik jeg i Guds kjære Syn!
 Herre Gud, du Ingen glemte,
 Mig og fattig du bestemte
 Til en evig Fryd i ham.

Himlens Herre Barn jo var;
 Derfor Barnet kjær du har.
 O, for Barnet hvilken Ære,
 At min Frelser vilde være
 Selv et ringe Barn som jeg!

Han, som svøbt i Klude laa,
 Kan min Nød og Trang forstaa.
 Tænk, for mig han vilde bytte
 Himlens Rigdom med en Hytte
 Og gjør mig saa glad og rig.

Herre, Julefred os send!
 Heere, Julelyset tænd!
 Moders Bøn og Fades Tanke
 Sig om Julestjernen sankte,
 At den skinner i vort Hjem.

A. B. . . . (En Nykommer).

De tvende Juleaftener.

Dg Engelen jagde til dem: Frygter ikke; thi se jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vedværes alt Føltet. (Luk. 2, 10.)

En Aften i December Maaned havde en tydsk Præst forsamlet nogle Smaapiger for at tale med dem om den nærførestaaende Jul. Det var koldt derude; Sneen faldt i store Flokker; Nordenvinden blæste stærkt. Men i Præstegaarden var det saa godt og varmt; en hyggelig Ild brændte i Kaffelovnen; og ogsaa de smaa Pigers Hjerter vare blevne varme ved Beretningen om den Herres Jesu Fødsel. — "Nu er det snart Jul," sagde Præsten, da han lukkede Bibelen. "Glæder Eder, kjære Bjørn; thi ogsaa for Eder er Jesus født. Vilde I ikke elske Ham af hele Eders Hjerter? Han var dog saa god, som kom herved til os, og derfor I elske Ham, skulle I en Dag saa se Ham i Hans herlige Himmel, hvor Han har beredt Sted for alle Sine." — "Skulle vi saa se Ham?" udraabte den lille Marie, den yngste i Kredsen, men Præstens eget og eneste Barn, og saa saa venligt sin Fader i Dinene. "Du siger, at vi skulle saa se Ham, kjære Papa. O, jeg vilde saa gjerne se Ham allerede idag!" — "Jeg," sagde lille Bertha, "vilde give Ham det Bæsteste, jeg har, thi jeg elsker Ham meget, meget!" og alle Børnene sæstede et saa afventende Blik paa Præsten, som om han havde lovet, at han nu strax vilde føre dem til Herren. — Han gjentog: "Den Time, da vi skulle saa gaa hjem til vor dyrebare Frelser, er allerede bestemt, og, saafremt vi blive Ham tro indtil Enden, skal Han sikkert hente os til sig. Men har I lyst til at vise Eders Kjærlighed til Ham, medens I vente paa den salige Beskuelse, saa vil Han det gjerne, sætter Pris derpaa og aabner Eder ogsaa saamange Anledninger dertil. Jeg har lært Eder disse Ord udenad: 'Sandelig siger jeg Eder: Saa meget I have gjort for en af disse mine mindste Brødre, det have I gjort for mig.' Det er Jesus, som siger dem. Nu vel, i min Menighed findes der mange fattige Børn. Ingen tænker paa at give dem Noget. Jeg ved

vel, at I ikke ere rige, saa at I kunne give disse stakkels Smaa store Gaver; men de vente Jørgenting, og de ville blive meget lykkelige over at modtage det, som I formaa at give dem, saafremt I gjøre det af ret Hjerter." — Alle de smaa Pigers Ansigter straaledede af Glæde over dette Forslag. Den ene klappede i Hænderne, den anden rødmede af Fryd, og, medens en tredje spurgte, hvilket Legetøj hun skulde vælge at give bort, sagde den fjerde: "Al jeg ved nok, hvad jeg skal give!" — Marie sad ganske stille paa en Bænk, foldede sine Hænder og tænkte: "Hvor Jesus dog er god! Han tillader mig at give Ham Noget; ja Ham selv." — Nu gav Præsten enhver af dem Anvisning paa en fattig Familie, og de glade Smaapiger gik hver til Sit, formeget optagne af sine nye Planer til, at de skulde bekhvne sig hverken om Sneen eller Nordenvinden, som hvinede om dem.

Juleaften kom, og i Skumringen, da Kirkeflokkerne bebudede Morgenadagens glade Fæst, gik vore fem smaa Veninder til de fattige Børns Boliger. — Lader os først følge Marie og se, hvorhen hun gaar med de lette Trin og en Kurv paa Armen. Hun gaar gjennem flere meget befærdede Gader, men hun mærker neppe Støien omkring sig. Hendes Hjerter er i Bethlehem; hun tænker paa Jesus i Krybben og føler sig saa uendelig lykkelig ved at saa gjøre Noget for sin Frelser. Efterat have gaaet omkvent et Avarters Tid, kommer hun tilsidst til en øde Gade og standser foran et Hus, usselt at se til. — "Er det her Arbeidsmand Bider bor?" — "Ja!" lyder Svaret. Hun aabner en liden Dør, gaar gjennem en mørk Gang, og bliver ikke uden Angest var en brat, smal Trappe, paa hvilken hun gaar op i 2den Etage. Der fornyer hun sit Spørgsmaal og beder en gammel Kone vise sig, hvor Familien Bider bor. — "Endnu to Trapper op, lille Jomfru," sagde den Gamle; "det er deroppe, lige op under Loftet, paa et Tagkammer." — Endelig finder Marie Tagkammeret, og efter længere Kamp med Undseelsen banker hun tilsidst paa med sin

lille, spæde Haand. Men Ingen svarer. Hun aabner da ganske sagte Døren, uden at Noget mærker hende. I et Hjørne af Værelset brænde to Pys, mellem hvilke man har stillet et Billede, som forestiller Krybben. Nogle Grantviste omgive Billedet, og paa disse Kviste ere nogle jmaa Børlys fæstede, hvis Skin oplyser hele det lille Værelse. Men hvor ere Zulegaverne? Marie ser dem intet Sted. Alt rober den største Armod, og dog hersker Høitidsglæde! — "Marthe," sagde Moderen til sin lille 8 Aars gamle Datter, "Du ved, mit kjære Barn, at vi Jngenting har at forære dig idag. Det skal dog ikke bekymre dig; glæd dig med os, thi Jesus vor Frelser er født. Kom, Martin," fortsatte hun til sin Mand, "lad Marthe læse for os Beretningen om Jesu Fødsel." — Manden tog en Stol og satte sig ved Siden af sin lille Pige; Moderen rakte hende en gammel, slidt Bibel, hvoraf Marthe læste med sagte Stemme Lukas's 2det Kapitel. — Marie stod fremdeles ubemærket i Døren og vovede neppe at trække Aande. Hun lyttede nogle Dieblkke til det Dplæste, men satte saa sin lille Kurv fra sig og skyndte sig ned ad de mørke Trapper, gif gjennem den sorte Gang og sprang hjem. Uden at kunne sige et Ord kastede hun sine Arme om Moderens Hals og vidste ikke, om hun skulde græde eller glæde sig. Endelig berettede hun, hvad hun havde seet og hørt, og tilføiede: "O, Mamma, dersom du vidste, hvor vakkert det var! Jeg syntes, jeg var ganske nær Himlen. Trods det usle Kammer vare disse Mennesker dog saa glade og lykkelige. Marthe fik ikke en eneste Gave. Men man kunde se, at de elskede Jesus, og det var dette, som gjorde dem saa lykkelige."

Paa en ganske anden Kant af Byen se vi E l i s a b e t h søgende efter den Familie, som Pastoren havde anviset hende. Endelig fandt hun den i en mørk og fugtig Kjælder, hvor en stakkels fattig Kone laa i en ussel Seng. Det var en Enke, som ikke mere havde nogen jordiff Støtte. Foran det eneste Vindu stod fire magre, elendige Børn sammentrængte og betragtede ivrigt Naboens Zuletræ. Stakkels

Smaa; de havde intet Træ, ingen Fæst! Den ene Dag som den anden stredede de af Kulde i sine fillede Klæder. — Da Elisabeth traadte ind, stirrede de forskrækkede, næsten vilbt paa hende. De gif hende ikke imøde, men hun nærmede sig sagte, aabnede sin Kurv og sagde, idet hun rakte en Klædning og en Klage til hver af dem: "Det er Zuleklap, som den kjære Jesus sender eder." Og medens de helt forbausede saa paa hende, uden ret at forstaa, hvad der foregik, tog hun op sit nye Testamente og læste høit Dagens Evangelium. Da hun var færdig, sagde hun: "Det er fordi Jesus elskede os saa høit, at han blev fattig og lod sig føde som et lidet Barn. Vil I ikke takke ham derfor?" — Hun foldede sine Hænder, Børnene ligesaa, og efterat hun havde bedet til Ham, som er kommen for at opsege og frelse det Fortabte, nærmede Elisabeth sig den Syge og lagde det nye Testamente paa hendes Seng, hvorefter hun forlod Værelset under Børnens Glæderaab og Moderens Taksigelser. Helt ud paa Trappen hørte hun de jmaa Stemmer raabe til hende: "Tak, o Tak!" Derpaa gif hun hjem med beklemt Hjerte. Aldrig havde hun seet saa megen Usjæthed; hun spurgte sig selv, hvorledes hun skulde afhjælpe den, og det blev ikke sidste Gang, hun besøgte det mørke, fugtige Kammer. (Forts.)

En jallig Død.

I Meissen i Sachsen laa en 12 Aar gammel Dreng paa Sygeleiet. "Kom Død!" raabte han ofte; "jeg frygter dig ikke; om du ogsaa ser sort, grøn eller gul ud, saa frygter jeg mig dog ikke for dig."

Han fremsagde ogsaa mange Sprog af den hellige Skrift og især af Luthers skjonne Zulejalme dette Vers:

O, hjertenskjære Jesu Krist!
Gjør dig en Seng ubi mit Bryst,
Og hvil dig i mit Hjertes Skrin,
At jeg ei glemmer Belgjærning din!

Enhver forundrede sig over saadant Vidnesbyrd og glædede sig over, at ved den Helligaands Naade, som boede i denne Dreng, Daabsnaaden saa herlig kom tilsyn hos ham.

Bethlehem.

Bethlehem, hvor Jesus blev født, ligger en 4 a 5 engelske Mile i Syd for Jerusalem, lidt øst for Veien til Hebron. Veien fra Jerusalem og did fører gjennem bjergfulde, lidet dyrkbare Egne med stenet Grund. Kun her og der sees nogle Ojstrær, som ikke udmærke sig ved Trivsel. Veien gaar forbi "Rachels Grav" (1 Mos. 35, 16 ff.).

"Bethlehem" betyder "Brodhus". Oprindelig hed den "Efra" eller Efrata (1 Mos. 48, 7), der betyder omtrent det Samme, nemlig "den Frugtbare". Forst naar man kommer paa den østre Kant af Byen, vil man finde, at den med en vis Ret har baaret og bærer sit Navn. Her staar nemlig Vinranke paa Vinranke og Figentræ paa Figentræ. Længere mod Ost breder sig en Slette med frugtbare Marker, hvor maasse "Boas's Alger" maa søges, og en stille fredelig Dal med herlige Ojstrær og Granatbuste, som man tror er Hyrdernes Dal, hvor Herrens Engle om Julenat aabenbarede sig dem.

Byen ligger høit, henimod 2,700 Fod over Havet, med Bakkehæld til alle Kanter. Man har derfra en ret vid Udsigt mod Moabs Bjerge i Sydest. Mod Nord er

Udsigten til Jerusalem stængt, saa at man kun kan se de høieste Taarne.

Bethlehem var og blev baade paa Davids og Kristi Tid en liden By (Mich. 5, 1). Men navnkundig og stor er den dog alligevel bleven for enhver Kristen som Verdens Frelfers Fødested. Her maatte ogsaa saamange Smaa børn lide Martyr døden for Kristi Skyld. Det er da intet Under, at den kristne Kirke fra den ældste Tid med Ærlighed har dvælet ved denne By.

Dens største Helligdom nu er Kristi Fødselskirke. Den ligger paa en Klippe i den østre Ende af Byen. Det er en pragtfuld, stor Kirke med 5 Skib Midt i Kirkens Kor vises Rummet, hvor Jesus blev født. Det er en Hule, helt igjennem klædt med Marmor, hvor 21 Lamper brænde Dag og Nat. Kirken er meget gammel. Den blev grundlagt af Keiserinde Helena og fuldsført af hendes Son, den første kristne Keiser, Konstantin den Store, mellem 326 og 333 efter Kristi Fødsel. At det virkelig var i denne Hule, at Jesus blev født, har mange meget gamle Vidnesbyrd for sig, om vi end ikke kunne vide det sikkert. Det hændte ogsaa, at man i Fødeland brugte Huler som Stalde for Kvæget.

(Fortsættes paa Side 94.)

Den lamme Dreng.

Vi glade taffe dig,
 Som kom til Jorderig
 I Fattigdom og Møje,
 For os at faa oplysie;
 Vi synge sjeleglade
 Trods Alt, som os vil skade.

Det var af Kjærlighed,
 Du kom til Jorden ned;
 Lad Kjærlighed da brænde
 Og Hjerterne antænde,
 At over Lamme, Arme
 Vi og maa os forbarne.

Ved Siden af Fødselstirken byggede den fromme Kirkefader Hieronymus et Munkelkloster, hvori han boede og skrev de fleste af sine lærde Bøger. Han levede her i 34 Aar og blev begravet i et af Kirkens Sidekloster. Intet kunde bevæge ham til at flytte fra dette ham saa kjære Sted. Hvor skjønt og barnligt han talte om Kristi Fødsel og Krybbe, er allerede i dette Blads første Aargang bleven meddelt.

Først i den sidste Tid er Bethlehem bleven en noget større By. Siden 1834 ere Tyrkerne saagodt som forviste fra Byen, og Katholikerne ere nu de raadeide i den. Den skal nu tælle mellem 6 a 7,000 Indbyggere.

Den lille Majer.

En vakker Vaardag sang en glad Stare i en Smaabørnsfole følgende Vers :

Hu kommen er Vaaren herlig og skjønt,
Og Træer staa hvide og grøn,
De duftende Blomster paa Marken grøn,
Langt borte er Is og Sne.

En Jodes Hustru gaar i det samme taufuld forbi. Hun hører Børnene synge saa muntert, hun ser deres uskyldige Lege og tænker paa sit eget Barn, som altid er saa misfornøiet og egenindigt. Hendes lille Majer vilde vist blive snil, naar han kom hid, og Fortællingerne om Jesus og Spørgsmaalene om Ham kunde man vel saa ud af ham igjen. Den vilde lille Gut vilde kanske da blive anderledes. Det syntes at være hende meget om at gjøre at skaffe ham en god Opdragelse og nogen Bessjæstiggelse, som kunde holde ham borte fra Gadegutterne.

Næste Morgen kommer hun ganske rigtig til Skolen med sin forlokkede lille Gut og beder Lærerinden om at tage imod ham og have Taalmodighed med ham. Hun lover det, tager ham ved Haanden og sætter ham hos de andre Smaagutter, som snart blive gode Venner med ham. I Begyndelsen var han til stor Nøje for Lærerinden, men lidt efter lidt syntes han at finde sig i Skolens Orden. Lærerinden lagde ham ligesom de

andre Børn Ordet om den Herre Jesus paa Hjertet.

Der hengik Uger, i hvilken Tid Majer stiltigt besøgte Skolen. Men en Dag savnedes han, og Lærerinden fik til sin store Sorg vide, at han var bleven syg. Kommen meget glad hjem fra Skolen havde han sat sig paa Trappen og med klar Stemme sunget en Sang, som han havde lært i Skolen: "Jesus, Formand vær" o. s. v. I det Samme kom hans Bedstefader, en streng, nidkjær Israelit gaaende opad Gaden. Han havde allerede langt borte hørt denne Sang blive sunget af den lille Gut, som han elskede saa inderlig, og troede neppe sine egne Øren. Med en Ed paa Læberne skyndte han sig ind i sin Sønns Hus, idet han førte den forbausede lille Gut med sig. "Hvor har Drengen lært denne Sang? Af hvem har han faaet høre saadant Snak?" raaber han med Brede til sin Sønns Hustru. Denne vovede neppe at svare, men tilslidst tilstod hun, at hun havde sendt ham til Smaabørnsfole, fordi han altid var saa vilter hjemme. "Men efterat han var kommen derhen," tilføiede hun, "havde han opført sig meget pent mod Alle hjemme, og han var bleven meget lydligere." — Bedstefaderen udbrød i Haanord mod Jesus, den hadede Nazareer, forbandede Moderen, som vilde sende sit Barn til Kristne for at opdrages, og Faderen, som havde tilladt det, og forbød ham, under Trussel af haard Straf, at gaa derhen.

Majer, som nylig havde siddet saa fornøiet og sunget, sad nu bleg og skjælvende og græd. Han kunde ikke forstaa, hvorfor Bedstefaderen ikke elskede Jesus; Lærerinden havde jo sagt, at Jesus elskede alle Menneker og især Børnene. Dette gjorde ham ogsaa saa bedrøvet, at han aldrig mere turde gaa i Skolen.

Han gif grædende til Sengs og gjentog Salmen, som forunderlig nok var bleven ham dobbelt kjær. Om Natten blev han angreben af heftig Feber ledsaget af en hæs Hoste, der er Strubehostens Forbud. Faderen skyndte sig til Lægen, medens Moderen blev

sidende hos sit syge Barn. I sin store Sorg ser hun mod Himmelen, og idetsamme slaar han sine feberglindsende Dine op og ser med et uudsigeligt, hjærtligt bedende Blik paa sin Moder og fremsiger med hæs Stemme det sidste Vers af sin kjære Salme :

Bed os hver en Dag
Efter dit Befag!
Stal det ske paa svære Veie,
Tag os, Jesus, i din Pleie!
Før os naadig frem
Til vort evig' Hjem!

Moderen kysjede grædende sin kjære lille Gut. Ak, hun syntes, det var umuligt, at hun skulde miste ham! Faderen kom tilbage med Lægen, som, efterat have undersøgt ham, erklærede, at Sygdommen var af den Beskaffenhed, at der var lidet Haab om Redning. Han foreskrev det Nødvendige, men Sygdommen tog til for hvert Minut; det stakkels Barn kunde neppe aande mere.

Med den sidste Kraaftstrængelse reiste han sig endnu en Gang op for at bede sin kjære Sang. Han kunde kun med hæs Stemme sige frem den første Strofe: "Jesus, Formand vær," da et heftigt Høsteanfald kastede ham ned igjen. Nogle Minutter senere havde han kæmpet ud. Hans Sjel var hos Herren, hvor han ikke mere skal faa høre nogen Forhandelse eller noget Forbud mod at elske Jesus, men hvor han skal faa synge sin Sang paa en ny Maade, og hvor han nu skuer sin kjære Frelser Ansigt til Ansigt.

"Hedningerne have vundet"!

Karl Alm havde faaet en ny blank Ottestilling af sin Onkel. Saa rig havde han aldrig været. Med glædestraalende Dine skyndte han sig hjem til sin Moder, der var en fattig Enke, og sagde, at han havde tænkt at købe Pebernødder for hele Ottestillingen. Moderen, som havde lært at kjende den Herres Jesu Kjærlighed til Syndere, spurgte ham, om han ikke heller vilde give sine Penge til de smaa Hedningebørn, for at disse kunde lære at kjende Jesus. Karl

lyttede stiltiende til, han havde ondt for at fatte sin Beslutning. Hans Blik blev mørkt, og han skyndte sig ud paa Gaden. Da han var kommen halvveis til Butikken, standsede han, saa paa sit Pengestykke og var nær ved at vende om. Men Begjærigheden efter de gode Pebernødder var altfor stor, og han puttede Pengene ned i Lommen igjen og sprang hurtigt videre. Han stod allerede udenfor Døren til Bagerbutikken, da han hurtigt vendte om og uden at se sig tilbage skyndte sig hjem til Moderen og raable, idet han kom ind til hende: "Mamma, Mamma, den Herre Jesus har vundet! Hedningerne have vundet"! Og Moderen kjoede sit Hoved og talte Gud for denne Seier.

En dyr Bibel.

En kristelig Dboer paa Drosjonga vilde gjerne have et Nystament; det var Maalet for hans varmeste Ønsker. Men hvorledes skulde han faa det? Thi Penge havde han ikke. Men han fandt paa Raad. Han indhegnede et Stykke Land, beplantede det med Pilerødder og ladede sin Baad med dem, da de vare modne, for at bringe dem istedetfor Penge til Missionsstationen. Han var allerede nærved Rejsens Maal, da en Storm reiste sig. Hans Baad fantrede, og Frugten af et helt Mars Arbeide og med det hans Haab laa i Havet! Ved at spømme reddede han dog sit Liv og sin Baad. I den feilagtige Mening, at han ikke vilde faa noget Nystament uden Betaling, seilede han sørgmodig hjem. Hvad gjorde han nu? Han besaaede endnu engang sin lille Mark, ventede endnu engang indtil Høstens Tid, bragte derpaa lykkelig sin Betaling til rette Sted og sit sin Skat hjem.

Smaastykker.

Fjor Sommer stod jeg tæt ved en Flot Fjældere, som talte om Jagerskoll's Foredrag, som strax efter skulde holdes der i Byen.

"Vil du gaa hen og høre Bob Jagersoll, Pat?" sagde den Cne.

"Jeg ved ikke, Mike. Hvad er det, han har at sige?"

"Han siger, at Kristendommen er død."

"Kristendommen død! er den det? Det er da underligt, at man iaar bygger fem nye Kirker her i Byen."

Pat havde Ret.

Ved et nylig afholdt store Kirkemøde spurgte en sin Student Sekretær Cobb:

"Vil man derude i Besten tillade en Mand at bære Silkehat?"

"Ja," svarede Cobb, "det vil man nok; men man vil vide, hvad Manden har under hatten".

Julefang.

Mel. Lovet være du, Jesu Krist.

Jesus, Julekonge stor,
Elskønt saa liden du kom til Jord!
Glæde vi prise dig med Sang,
Intet for os har saadan Klang,
Som Jesu Navn.

Jesus, kom i vort Hjerte ned
Med din stille, velsignede Fæd!
Lær os i ganske Sjæl og Sind
Juleglæden at lutte ind
For evig Tid!

Jesus, kom til vort Hus og Hjem,
Smaa og Store, velsign du dem!
Lær os med Tak at stemme i;
Nu er vor Trængsels Tid forbi
Med Julenat!

U. S.

To symmetriske Gaader.

I.

1.

Naar rask du henad Veien fører,
Mig vinden hastig med sig fører.

2.

Naar Græs og Kornet staar i Pragt,
Ei Jordn det segner ved min Magt.

Det Hele.

God aldrig du det første savne,
Dog parvis, tror jeg, bedst de gavne.

II.

1.

God aldrig du det første savne,
Dog parvis, tror jeg, bedst de gavne.

2.

Naar Græs og Kornet staar i Pragt,
Ei Jordn det segner ved min Magt.

Det Hele

Naar rask du frem i Verden drager,
Se til, du ei min Lærdom vrager.

S.

Skivittering.

Til Jubeloffier (Gjældens Afbetaling) er af Pastor Mittelsen sendt Kassereren som Offer fra Søndagskolebørn i hans Nægh. i Chicago \$32.42.

Børneblad

begynder, om Gud vil fra Nytaar 1884 sin **10de Aargang** og sendes alle gamle Abbonenter, som ikke inden 1ste Januar have op sagt Bladet, og som have betalt al gammel Gjæld til dette Aars Udgang.

Bladet skal betales i **Forstud.**

De, der indsende Forstudsbetaling for næste Aar i Begyndelsen af Aaret, erholde som **Premie** 1 indbundet Expl. af en tidligere Aargang af Bladet for hver \$2.50, der er betalt i Forstud.

Nye Bestillinger bedes indsendte snarest muligt.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expl. Vore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Raunelise, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: **J. B. Fridj.**

Dr. S, La Crosse Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Jædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.